



Les interrupcions tenen una aparent excusa amb les noves tecnologies, tot i que no són cosa d'ara / ARXIU

Durant els primers anys del segle XXI, els avenços tecnològics s'han posat al servei d'un desig nou de trinca: el desig de ser interromput. Els telèfons mòbils ofereixen una àmplia gamma de vibracions, músiques, sorollets i il·luminacions perquè puguem triar la manera com serem interromputs per trucades, SMS, DM, *whatsapps*, missatges de veu, *pokes* i formes de comunicació encara més refistolades. Si passa gaire estona sense que t'interrompi ningú no existeixes o, encara pitjor, ets un *loser*.

Fa un segle era diferent. Fixem-nos en els records de Joseph Conrad, aplegats sota el títol *Memòria personal* que acaba de publicar l'Avenç en traducció de Josep M. Muñoz Lloret. Fixem-nos, més concretament, en el capítol cinquè. Conrad està sol a la seva habitació, escrivint la novel·la *Nostromo*, és a dir (són paraules seves), "lluïtant amb el Senyor" tal com va fer Jacob. De sobte, entra a l'habitació una veïna

No molesteu

que en aquestes memòries no mereix l'honor de tenir un nom, filla d'un general i diu: "Bona tarda".

En aquest destret, Conrad mostra un autodomini magistral, ja que es limita a contestar: "Bona tarda". No crida ni tampoc es llança a terra, com seria natural que fes ja que la intromissió ha ensorrat tot el món que estava creant en aquell moment: els homes, les dones, els promontoris, les cases, les muntanyes, les ciutats de la novel·la: "No hi havia ni un maó, pedra o gra de sorra del seu sòl que jo no hagués posat a lloc amb les meves pròpies mans."

Envoltat de pàgines vives, ferides i mor-

tes, feia dies i nits que mantenia una "batalla desesperada".

–Em temo que l'he interromput –diu la filla del general.

–De cap manera.

I les memòries afegeixen: "Interrompre'm, i ara! M'havia robat almenys vint vides, cadascuna infinitament més punyent i real que la seva, perquè eren informades amb passió, posseïdes de conviccions, implicades en grans afers creats a partir de la meua pròpia substància per a una finalitat ansiosament meditada."

Ai las, si les filles dels generals sabessin el que passa per la ment dels escriptors quan irrompen d'improvís a les seves habitacions, se'n guardarien prou de tornar-hi! Avui dia, però, els ginys electrònics les han substituïdes sense miraments, i són cada dia més acolorides i variades les formes que adopta la interrupció, el gran enemic de la soledat, de la literatura i de les lluites amb el Senyor en general. *

C
Cada dia són més variades i acolorides les formes que adopta la interrupció, el gran enemic de la soledat, de la literatura i de les lluites amb el Senyor en general

TRUQUEN! ARNAU PUIG

La catalanitat i la filosofia de l'acció

Hom pot dir: que pesats que són aquesta gent, sempre surten amb el seu *leitmotiv* que són diferents. No és això; és que ser català respon a una realitat producte d'una contrada (un fet geogràfic concret i precís), de la gent que hi viu, hi treballa i on somia que pot fer en aquest món mentre aquesta conjunció geopolítica existeixi tal com s'ha produït fins ara amb els trets específics que tot plegat donen. És el que se'n diu idiosincràsia i que uns filòsofs de la modernitat han designat com *geist* i que el geògrafs de l'antiguitat designaren com *ethos* o pobles ads-

crits, aleshores, en aquells temps seus, a una determinada terra, situació real que feia que cada indret tingués trets, gests i maneres de ser pròpies i diferenciades i que un filòsof, també de la modernitat, assenyala que el conjunt de tot plegat conformava el que en podríem dir sentit o esperit de la Terra –o món, si es vol– en què vivim.

Els catalans també ho varen pensar i assajaren d'autodefinir-s'ho: la realitat se'ls mostrà precisa des de la guerra dels Segadors del 1640 i queda palesa a partir de l'ensulsiada del 1714, tanmateix, abans

que Kant precisés que hi ha les qüestions morals, de les quals se'n deriva la intenció i la conducta humana, i les problemàtiques del coneixement i del saber, que cadascú des de la seva realitat i contacte amb la terra i el món social concret decideix quin tipus de societat li plauria viure i trobar-s'hi immers. Milà i Fontanals (1873) ho deixà clar expressant-se així: l'estètica ens dona el contacte amb una realitat que mentalitzem i de la qual per subsistir en traiem conclusions, les que determinen la nostra filosofia de l'acció. La realitat sempre alerta els que estan vius i treballen. *

Opinió